

δικῶς εἰς ὠραιότητα ἄλλην ἢ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἡγάπα.

— Ὡ Ροδόλφε, τὴν εἶδες; Δὲν εἶναι ὠραία; ἠρώτησεν ἐνθουσιωδῶς ἡ Ἀνδρομάχη, στρέφουσα πρὸς αὐτὸν τοὺς λάμποντας ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀγάπην ὀρθακλμούς, ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν οἱ χαιρετισμοὶ καὶ κατέλαθεν ὁ μνηστήρ τὴν θέσιν του ὁπισθὲν τῆς.

— Ποῖαν, ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἔδειξε διὰ τοῦ νεύματος τὸ ἀπέναντι θεωρεῖν. Ὁ νέος ἐκύτταξεν ὑπεράνω τῶν ὤμων τῆς Ἀνδρομάχης, συνέσπασε ὀλίγον τὰς ὀφρὺς καὶ ἀπεφάνθη ἐπιφυλακτικῶς:

— Εὐμορφὴ εἶναι, ἀλλὰ ποῦ ἡ γλυκύτης τῆς Ἀνδρομάχης μου.

— Ὡ Ροδόλφε! Καὶ ἐτόξευσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα τρυφερόν ἡ Ἀνδρομάχη.

Μόλις τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐπανελθεῖ ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του. Ἠλπίζε δὲ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος νὰ λάβῃ τὴν τὸλμην νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸν βαρῶνον τὰ τῆς μνηστείας του καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἰς Αὐστρίαν πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἀπαιτουμένων πρὸ τοῦ γάμου του.

[Ἐπειτα συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Τὸ ῥωσικὸν περιοδικὸν Nidela περιγράφει τὰ κατὰ τὴν νέαν αἵρεσιν τῶν Νεοσπουδιστῶν, ἡς ἰδρυτῆς ἐγένετο χωρικός τις ἐν τῷ χωρίῳ Σκιδίνα τοῦ Κιέβου. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης ἀποκηρύττησαντες ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τοῦ Μεσσίου καὶ προσδοκῶσι μέλλοντα Χριστόν, ὅστις θὰ φέρῃ ἀληθῶς τὸ βασιλεῖον τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπομένως τὴν γενικὴν εὐμερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ ὁ μὲν αἵρεσιάρχης προφήτης ἐξωρίσθη εἰς Σιδήριαν, ἀλλ' οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν ἔκτοτε καὶ πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν. Κατὰ τὸ ἔτος 1889 φήμη διέτρεξε μετὰ τοῦ ἀμαθοῦς πλήθους ὅτι ἐνεφανίσθη τέλος ὁ προσδοκώμενος Σωτὴρ, ὅστις ἦτο πτωχὸς τις καρραγωγεὺς ἀσθενικός, μέθυσος, σχεδὸν ἡλίθιος. Καὶ ὁμῶς οἱ προσκυνηταὶ συνέρρεον κατὰ πολυαρίθμους ὁμάδας, καὶ τὸ πρῆγμα ἔλαβε τόσον ἐπικινδύνους διαστάσεις ὥστε ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ παρέμβῃ. Ἄλλος προφήτης τῆς αἵρέσεως μετέβη εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ «Αἰγυπτιακοῦ ἔνυου». Ἐκεῖ δὲ φυσικῶς τῷ λόγῳ συνεληφθῇ καὶ ἐφυλακίσθη. Οἱ Νεοσπουδισταὶ κατὰ χιλιάδας ἀριθμούμενοι, κατέλιπον πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πίνοντες τέϊον καὶ οἶνονεῦματα ἐν ἀφρονίᾳ ἀναμύνουσιν ἐν ὑπομονῇ τὸ ἐπικείμενον τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ Ψυχολογία τοῦ Ὁραγκουτάχκου ἀπασχολεῖ τὸν φυσιολόγον Garner ὅστις ὡς γνωστὸν ἀπὸ καιροῦ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς γλώσσης τῶν πιθήκων. Εἰς τὴν ἀγγλικήν New Review δημοσιεύει περιεργότατον ἄρθρον περὶ τῶν τρόπων δι' ὧν κατῴρθωσε νὰ διδάξῃ νεαρόν Ὁραγκουτάχκον πῶς νὰ διακρίνῃ τὰ διάφορα γεωμετρικὰ σχήματα καὶ τὰ διάφορα χρώματα. Ἐλπίζει

δὲ ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ διδάξῃ εἰς αὐτὸν πῶς νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Ὁ φυσιολόγος φαίνεται λίαν αἰσιόδοξος εἰς τὰς προσδοκίας του καὶ μεταβαίνει εἰς Ἀφρικὴν ὅπως κηρύξῃ τὸν λόγον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας πρὸς τοὺς τετραχειρας ἀδελφούς μας.

Περὶ τοῦ Πορτογάλου μυθιστοριογράφου José-Maria Ega de Queiroz ὁ A. de Treveret δημοσιεύει μακρὰν μελέτην εἰς τὸ παρισινὸν περιοδικὸν Correspondant. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος γεννηθεὶς τῷ 1843 καὶ νῦν γενικὸς πρόξενος τῆς Πορτογαλλίας ἐν Παρίσι, θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν κορυφαίων λογιῶν ἐν τῇ πατρίδι του καὶ ἀποκαλεῖται δικαίως Πορτογάλλος Ζολᾶ, διότι εἶνε ἐνθερμος ὁπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Μεταξὺ τῶν διηγημάτων τοῦ Queiroz ὁ γάλλος ἀρθρογράφος θεωρεῖ ἐξέχοντα δύο, τὸν Μανθάρεινον καὶ τὸ Λεῖψανοῦ, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε φανταστικά. Ἔργα καθαρῶς τῆς πραγματικῆς σχολῆς εἶνε Τὸ Ἑγκλημα τοῦ Ἀββᾶ Ἀμάρ καὶ ὁ Ἐξάδελφος Βασίλειος, τὸ θεωρούμενον καὶ ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Περὶ τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ ἐδημοσίευσεν μακρὰν μελέτην ἱστορικὴν εἰς τὴν Revue de Famille ὁ G. Larroumet, ἥτις τελειώνει διὰ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ θανάτου τῆς ἐξόχου ἡθοιοῦ, ἣν καὶ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἀρκοῦντως ἐγνώρισεν εἰς τὸ φερώνυμον δοῦμα τῶν Σκριβ καὶ Λεγκουβρέ, ἐπανειλημμένως παρασταθὲν ἐσχάτως ὑπὸ δύο θιάσων. Καὶ ὁ μὲν θάνατος αὐτῆς πιθανῶς ἐπῆλθεν ἐκ δυσεντερίας, ὑπάρχουσιν ὁμῶς καὶ οἱ διίσχυριζόμενοι ὅτι καὶ μὲν ἡσθάνησεν ἡ Λεκουβρέρ, ἀλλ' ἐθανατώθη διὰ κλύσματος δηλητηριασθέντος ὑπὸ τῆς δουκίσσης Μπουγιόν. Σπαρακτικὴ δὲ ἀληθῶς εἶνε ἡ περιγραφή τῆς ταφῆς τῆς. Ἡ περιήγμος καλλιτέχνις δὲν ἐτάφη εἰς κοιμητήριον οὔτε κἂν ἐτέθη εἰς φέρετρον, ἀλλὰ μετεκομίσθη ὡς ζῶον θνησιμαῖον δια νυκτὸς ἐντὸς ἀμάξης καὶ κατεχύσθη εἰς λάκκον ἀσθέστου.

Εἰς τὴν ἀγγλικήν Fortnightly Review δημοσιεύεται ὑπὸ τοῦ Maclarthy ἄρθρον περὶ νέου Σουηδοῦ δραματούργου, ὃν ὁ ἀρθρογράφος θεωρεῖ ἐφάμιλλον τοῦ Νορβηγικοῦ Ἰβσεν. Οὗτος εἶνε ὁ Αὐγουστος Στρίνδμπεργ, τὰ δὲ ἄριστα δράματά του ἡ Δεσποινὴ Ἰουλία, οἱ Σύντροφοι καὶ ὁ Πατέρας.

Ἡ Public Opinion τῆς Βασιγκτῶνος δημοσιεύει πράγματα ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τείνει πρὸς ἐλάττωσιν διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἔπαυσαν νὰ νυμφεύονται. Κατὰ τὸν ἀμερικανὸν ἀρθρογράφον αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖς ἀριθμοῦσι 3,000,000 ἄνδρας ἀγάμους ἡλικίας 20—30 ἐτῶν. Ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν οἵτινες συνεπλήρωσαν τὰ 30 ἔτη οἱ 600 εἶνε ἄγαμοι! Ἐν ἐξηκολούθῳ δὲ νυμφεύονται οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τὴν προθυμίαν, ὅσην εἶχον μέχρι τοῦ 1860, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖς θὰ εἶχον ἀποκτήσῃ ἐξ ἑκατομμύρια παιδίων περισσότερα.

Ἐν τῇ Classical Review τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὁ γνωστὸς ἐκδότης καὶ μεταφραστὴς τῆς Ἰλιάδος Walter Leaf γράφει ὡς ἑξῆς περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Ἀλ. Πάλλης, παραθέτων καὶ στίχους αὐτῆς ἐκ τοῦ Ζ:

Πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι περὶ τῆς προόδου τῆς νέας ἑλλ. φιλολογίας ἀδύνατον νὰ μὴ παρετήρησαν εὐχαρί-

στος τὴν ἀποφασιστικὴν ἀντίδρασιν ἥτις λαμβάνει χώραν ἐν τῇ θέσει τῶν σοβαρωτέρων ἀνδρῶν τῶν γραμμάτων πρὸς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Καίτοι πατριῶταί τινες φιλοτιμοῦνται νὰ γελῶσιν, ἔργον ὅμως οἶον τοῦ Ψυχροῦ «Τὸ Ταξίδι μου» ἀδυνατον τοῦ χρόνου προϊόντος νὰ μὴν ἐπιρρέαση τοὺς νουνεχστέρους καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ, ὅτι θὰ καταστρέψωσι μόνον τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν φιλολογίαν ἐπιμένοντες εἰς τὸ νὰ γράφωσιν εἰς τεχνητὴν καὶ νόθον γλῶσσαν κακῆς ξενοφοντείου γραμματικῆς ἐνθεβιασμένης εἰς τύπον γαλλικῶν ἰδιωτισμῶν. Οἱ ἐπαναστατήσαντες κατὰ τῆς ἡμαρτημένης ταύτης ιδέας εἶχον ἐξ ἀρχῆς ν' ἀντιπαλαίωσιν ἐναντίον μιᾶς κυρίως δυσκολίας. Δὲν ἠδύναντο νὰ παραπέμψωσιν εἰς ἀροῦν ποσὸν ζωῆς συγχρόνου φιλολογίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς διαβεβαιώσεως τῶν ὅτι ἡ δημοτικὴ εἶναι ἐπίσης καλλοιοτικῶς εὐχρηστος ὡς ἡ ψευδο-ἀρχαία γλῶσσα. Βεβαίως, ἐκτὸς τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν, τὰ ὅποια ἔπρεπε ν' ἀποτελοῦν τὸ ἐγκαύχημα τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ὑπῆρχον καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτη, τοῦ Χρηστοπούλου καὶ ἄλλων. Ἐνὸς ὅμως ταῦτα ἔμενον μόνα, τὰ παρήρχοντο οἱ πατριῶταί ἀνακινούντες τοὺς ὧμους ὡς δὴ παραδοξολογίας ἀξίας οἴκτου. Ἡ δημοτικὴ τότε μόνον θ' ἀναθροισθῇ ὅταν ἰκανὸς ἀριθμὸς ἀνδρῶν συμπαράτῃ παραγάγῃ φιλολογίαν πολλὴν ἀροῦσαν ὅπως ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν. Παρηγορητικὸν εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ τις σημεία ὅτι ἔρχεται ἐπικουρία εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην. Ἀξιολογοῖ τινες μεταφράσεις ἐκ τοῦ Σαίξπηρου ὑπὸ τοῦ κ. Πολυλά ἔτυχον τοῦλάχιστον πλείονος ἀκοῆς ἐκ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν πρὸ δεκαετίας. Ἡ μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος ὑπὸ τοῦ κ. Πάλλη εἶνε ἄλλο βήμα κατὰ τὴν ὁρθὴν ὁδόν. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη δημορικὴ μετάφρασις· ἴσως ἐνθυμοῦνται τινες τὴν ὑπὸ τοῦ Βικέλα μετάφρασιν μέρους τῆς Ἰλιάδος, δὲν γνωρίζω ὅμως ἄλλην τῆς Ἰλιάδος. Ἀποπον θὰ ἦτο νὰ ἔχῃ τις τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν μεταφράσεως εἰς ξένην γλῶσσαν· τοῦτο πρέπει ἐξ ἀνάγκης ν' ἀφεθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁμογλωσσῶν. Ἀλλ' εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐκφράσῃ τις γνώμην περὶ τῆς μετὰ τῆς ἀξίας τοιαύτης μεταφράσεως διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐκμάθωσι τὴν ἀληθῆ ὁμιλουμένην γλῶσσαν. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι τό τε λεξιλόγιον καὶ ἡ γραμματικὴ αὐτῆς εἶναι καθαρά καὶ ἀμόλυπτος ψευδοκλασικισμοῦ. Τὰ εἰσαγωγικὰ κριτικὰ ἐπίσης ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ δημοτικὴ εἶναι εὐχρηστος οὐχὶ μόνον πρὸς συνομιλίαν ἀγέλῃς χωρικῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συζήτησιν ἐξόχως τεχνικῶν κριτικῶν ζητημάτων. Εἶνε ἀληθές ὅτι πιθανὸν δὲν εἶναι πολλὰ τῶν εἰκασιῶν τοῦ κ. Πάλλη ἀξίαι· νὰ υἱοθετηθῶσιν ἐν τοῖς ἡμετέροις τῆς σήμερον κειμένους. Αἱ πλείους ἔχουσι μικρὸν ἐσωτερικὸν λόγον, καὶ τινες καὶ εἶναι ἄρρυθμοι· ὁ σημερινὸς τονισμὸς διέφθειρε φυσικῶς τὸ λόγῳ τὸ ἐλληνικὸν οὐς πρὸς ἀντίληψιν τῶν λεπτωτάτων τῆς ἀρχαίας προσφώδιας. Οὐχ ἦττον τινὲς αὐτῶν εἶναι ἀξίαι προσοχῆς· ἄμπεσε (ἀνέπεσε) π. γ. παρέχει πολλῶ ἐπιτηδεωτέραν ἐννοιαν ἢ τὸ ἔμπεσε, ἐν Δ, 108. Διότι δὲν εἶναι ὅλος ὁμηρικὸν τὸ λέγειν «ἔπεσεν ἐντὸς βράχου», ὅπερ τοῦτο μόνον θὰ ἐσήμαινεν «ἔπεσεν ἐντὸς χάσματος τοῦ βράχου» καὶ τοῦτο ἔπρεπε βητικῶς νὰ ἐκφρασθῇ. Ἡ μετάφρασις ὅμως ἔχει ἄλλην ἀξίαν καὶ θὰ ποιήσῃ ἔργον ἀγαθόν, ἂν συντελέσῃ, ὡς ἐλπίζω καὶ εὐχομαι, ν' ἀνιδρύσῃ τὴν λαλουμένην γλῶσσαν.

*

Ἀξινάγνωστα ἐκ γαλλικῶν περιοδικῶν :

Αἱ πολιτικαὶ ιδέαι τοῦ Δάντη ὑπὸ Ed. Rod (Revue Suisse) — Σύγχρονοι προλήψεις ὑπὸ A. de Verdilhac (αὐτ.) — Ὁ Ἄνθρωπος ὑπὸ Nadaillac (Correspondant 10 86p.) — Ὁ Θάνατος τοῦ Καρόλου Ε' ὑπὸ

Luce (αὐτ.) — Πῶς ἐκρίθη ὁ Σαίξπηρος μετὰ θάνατον ὑπὸ Bazalgette (Revue d'art dramatique) — Ἡ φιλολογία καὶ ἡ ἐπιστήμη ὑπὸ Lauson (Revue Bleue 24 76p.) — Φιλολογικαὶ ἀναμνήσεις (Αἱ σχέσεις τοῦ Μυσσε καὶ τῆς Σάνδ) ὑπὸ Grenier (αὐτ. 15 86p.) — Αἱ ἀρχαὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΗ' ὑπὸ H. Houssaye (Revue des deux Mondes 1 86p.) — Οἱ φίλοι τοῦ Bernardin de Saint Pierre ὑπὸ F. Brunetiere (αὐτ.) — Ὁ Βραχμανισμὸς ὑπὸ Gastonnet des Fosses (Revue des religions) — Ἡ ἐγκληματικὴ ἀνθρωπολογία ὑπὸ Sollier (Revue Encyclopedique 1 86p.) — Τὸ ζήτημα τοῦ καρλίνου ὑπὸ E. Metschnikoff (Revue generale des Sciences 30 76p.) — Αἱ ἀρχαὶ τῆς ψυχοθεραπείας ὑπὸ Van Eedan (Revue de l'hypnotisme) — Ὁ πλανήτης Ἰερὸς ὑπὸ A. Sockyer (Revue Scientifique 22 86p.)

*

Ἐκ γερμανικῶν :

Ὁ Δάντης καὶ ἡ Φλωρεντία ὑπὸ Hartwig (Deutsche Rundschau) — Ὁ Στρατάρχης Βαζαίν ὑπὸ Zernin (Nord und Süd).

*

Ἐξ ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν :

Ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ ἠθικὴ ὑπὸ Cameron (Arena) — Ἡ πολιτικὴ τοῦ Πάπα (Contemporary Review) — Ἡ ἰρλανδικὴ φιλολογία ὑπὸ Sigerson (αὐτ.) — Ἡ ἀεροπορεία ὑπὸ Maxim (Fortnightly Review) — Οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ σύγχρονοι ἀπόγονοί των ὑπὸ Colquhoun (Imper. and Asiat. Review) — Τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ παρακμὴ τῶν λέξεων ὑπὸ Kent (National Review).

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐδωρῆθησαν εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα κρίνονται ὡς ἔχοντα πολλὴν ἀξίαν. Ἡ συλλογὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐξῆς : α') ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων, παριστῶντος γυναῖκα καθήμενὴν ἐπὶ θρόνου καὶ κοράσιον παρ' αὐτῇ· β') ἐκ δύο κορυμῶν μικρῶν ἀγαλμάτων Ὑγείας, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶνε καλλίστης τέχνης. Ἐξεικονίζεται δὲ ἡ Ὑγεία ἰσταμένη, φέρουσα χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ παρ' αὐτῇ ἀνελίσσεται ὄφις· γ') ἐξ ἀγάλματος ἀκεφάλου Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἐπὶ τοῦ πέλλου τῆς ὁποίας εἶνε εἰκονισμέναι διάφοροι ἀνάγλυφοι παραστάσεις.

— Κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου παρὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς, ἀνασκαπτομένου τοῦ ἀρχαίου ὁδραγωγείου εὐρέθησαν ἀνάγλυφα ἀναφερόμενα εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὸν ἥρωα Ἰατρίον. Ἐκ τούτων καὶ ἄλλων τινῶν λειψάνων ἀρχαίου οἰκοδομήματος, ἀποδεικνύεται ἡ ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ὑπαρξίς ἱερῶ τινος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολοθουσὶν ἐλπίζουσι δὲ δι' αὐτῶν νὰ λυθῇ τὸ γεννηθὲν ζήτημα ἂν ἐκεῖ τῷ ὄντι ἐκείτο ἡ ἀρχαία Ἐννεάκρονος, ὡς ὑποστηρίζει ὁ κ. Δαίρπελδ. Ταῦτα κατὰ τὴν Ἐφημερίδα.

— Ἐν τῷ χωρίῳ Παυλίστα τῆς Ὀλυμπίας εὐρέθη ἐσχάτως ἀγαλματίον, διάφορον δὲ ἄλλα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα ἐν Τεγέᾳ. Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι μόλις τὰνακαλύπτουσιν οἱ σκάπτοντες γεωργοί, τὰ καταστρέφουσι μεταχειριζόμενοι αὐτὰ εἰς διαφόρους ἀνάγκας των, ἀκόμη καὶ ὡς παιγνίδια τῶν τέκνων